

Cristi Boghiu

GNUT
Începuturi

LETRAS
Scrie. Publică.

Gnut deschise fereastra și privi în zare. Departe de orașelul liniștit, aproape de Valea Vargului, se zărea un fuior de fum.

„Iar au atacat berii” gândi Gnut. Clopotul de aramă din turla bisericii, care anunța pericolele, îi confirmă temerile. Se îmbrăcă rapid și se grăbi spre Piața Sfatului, unde deja începuseră să se adune oamenii.

Hedas, Mai-marele orașului, un bărbat la vreo 50 de ani, înalt, lat în umeri, își mângâia barba stufoasă, privind la cei din jur.

Când se adunară toți, le spuse: „Fraților, știți bine ce trebuie să facem, nu este pentru prima oară. Am nevoie de voluntari și asta rapid, pentru că tâlharii nu ne așteaptă. Două cete, una spre Drumul lui Tirr, cealaltă va merge cu mine spre Valea Vargului”.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, fluieră scurt și puternic. Calul lui apăru nechezând, stârnind colbul de pe drum. Hedas apucă de coama calului și dintr-o săritură fu în șa. Strunind calul, privi scurt către oameni, apoi o luă la galop. După câteva minute, cele două cete părăsiră orașelul...

Gnut galopa cât putea spre Drumul lui Tirr. Când ajunse la bifurcație, trase de hături și se ridică în șa, privind în zare. O urmă de praf se zărea la orizont. Se întoarse spre tovarășii săi și fluieră scurt. Aceștia se

opriră și priviră la el. Gnut ridică două degete, apoi despărți brațele. Cunosându-i experiența în luptă, oamenii îl acceptară imediat drept căpetenie. Se despărțiră în două grupuri mai mici, patru dintre ei plecând în continuare pe drum, iar doi rămânând lângă el.

Gnut trase de hățuri și intră în pădurea întunecoasă. Mergea aplecat pe sub crengi, cât putea de repede, sperând să reușească să ajungă la timp. Când ajunse la Povârniș, icni scurt și înghionti calul să aibă curaj să alunece pe pietriș. Calul se cambră, apoi se liniști sub mângâierile stăpânului și înfipse copitele din față în grohotiș, atent să nu-și răstoarne călărețul. Când ajunse în vale, Gnut sări iute din șa, luă arcul și tolba cu săgeți, își strânse mai bine sabia la brâu, apoi privi în jur. Lângă el se opriră Rurs și R'ehl, frați gemeni, care nu obișnuiau să vorbească prea mult, dar foarte pricepuți în luptă. Gnut zâmbi în sinea lui, mulțumit de companie. Știa că se poate baza pe cei doi și chiar nu și-ar fi dorit alți parteneri.

Plescăi din buze, apoi o luă la fugă. Alerga cu pași mari, încercând să facă cât mai puțin zgomot, atent la ce era în jur. Un zgomot de creangă ruptă îi atrase atenția și se opri ghemuit. Ciuli urechile, încercând să distingă direcția de unde venise zgomotul. Privi spre Rurs. Acesta era ascuns după un copac și privea atent, apoi se întoarse spre Gnut și arătă cu degetul înainte. Gnut se uită în direcția indicată, dar nu distinsese nimic. Totuși, cunoscându-l pe Rurs, știa că acesta nu se înșela. Continuă să privească atent, iar urechile lui prinseră un furnăit de cal. Se întinse pe burtă și trase încet arcul spre

el. Începu să se târască ca un șarpe, atent să nu facă zgomot și să nu stea în bătaia vântului. Ajunse la rădăcina unui stejar uriaș, care se prăbușise în timpul iernii, se strecură ușor printre rădăcini, apoi ridică ușor capul. În zare se vedea un grup de călăreți. Nu putu să distingă numărul lor, dar își dădu seama că erau beri, după cămășile stacojii. Se retrase încet și făcu semn celor doi.

—Așteptăm să vedem ce se întâmplă.

—Nu cred că vor face popas aici, zise Rurs. Sunt prea aproape de locul pe care l-au prădat și vor vrea să se îndepărteze.

—Vor merge încet, mormăi R'ehl.

—De ce zici asta?

—Au prizonieri, veni răspunsul sec.

Gnut ridică capul și privi spre grupul berilor. R'ehl avea dreptate. Într-o parte a grupului se zăreau mai multe siluete care stăteau ghemuite, probabil femei și copii. Berii ucideau toți bărbații. Femeile erau luate ca sclave. După ce se săturau de ele, le vindeau sau le ucideau. Copiii erau luați și crescuți în spiritul lor. Cine nu făcea față era folosit pentru antrenamente în luptă.

—Îi așteptăm și pe ceilalți.

—Dacă vor ajunge la timp. Berii se despart în grupuri mici și călăresc în direcții diferite ca să zăpăcească urmăritorii.

—Își vor da seama, spuse Gnut, dar nu era sigur nici el de cele spuse.

Ary se trezi în acea zi mai devreme. Ardea de nerăbdare să plece împreună cu copiii în aventura lor, așa cum îi plăcea lui să spună. De fapt, era o simplă drumeție până la Râul cel Mare. Promisese părinților să nu se îndepărteze de orașel, dar ca orice copil, una spunea, alta făcea.

Un miros de fum îi răscoli nările. Se ridică din pat și se duse spre fereastră. Privi în josul drumului. Îi atrase privirea o mână de oameni îmbrăcați în stacojiu, care se mișcau cu repeziciune. În mâini aveau torțe și aprindeau acoperișul fiecărei case. Sângele îi îngheță în vine și pe moment nu făcu nicio mișcare.

„Berii” își spuse în gând. Nu văzuse niciodată un ber, dar ascultase de nenumărate ori poveștile spuse la han, de toți cei din sat, inclusiv de tatăl său. Făcu un efort de voință ca să-și desprindă privirea de la beri. Se frământă, se învârti în jur, apoi se decise. Se cățăra pe fereastră, se agăță cu mâinile de marginea acoperișului, își făcu vânt și urcă. Se ghemui și începu să meargă încet, având grijă să nu calce în golul dintre bârne. Măsură distanța dintre acoperișuri și sări. Avu noroc. Se cățăra din ce în ce mai repede, și ajunse la turnul clopotului. Se agăță de sfoară și începu să tragă cât mai puternic. Zgomotul limbii de metal sparse liniștea orașelului.

Berul privi spre turn. Zări silueta mică ce se agita lângă clopot. Își trase arcul de pe spate, potrive o săgeată în el și vru să tragă dar cu coada ochiului, zări o fereastră deschizându-se și o siluetă profilându-se. Mută rapid arcul și săgeata zbârnâi. Omul își duse mâna la gât, parcă mirat să vadă sângele țâșnind, apoi se prăbuși fără niciun zgomot. Altă săgeată fluieră spre turn. Se propti în lemnul învechit și lemnul trosni sub impactul puternic. Ary tresări, privi spre săgeată și instinctiv sări. Pluti în gol o vreme, apoi corpul lui micuț se izbi de stuful acoperișului, ce-i atenuă căzătura. Durerea îl săgetă în picior și-și dădu seama că și-a scrântit glezna. Se ridică și șchiopătând, căută un loc să se ascundă. Vacarmul ce izbucni în oraș îl convinse că gestul lui trezise cetățenii. Fumul pătrundea de peste tot, și-l făcea să tușească, și bâjbâia încercând să înainteze prin cameră. Două siluete întunecate se izbiră de el:

—Ce faci, Ary, aici? – îl întrebă cineva, zgâlțâindu-l de o mână.

—Berii – reuși el să spună, înecându-se din cauza fumului și fluturând mâna în toate părțile.

—Vino!

Bărbatul îl trase după el, dar Ary se împiedică.

—Piciorul. Nu pot să alerg.

Fără un cuvânt, bărbatul îl ridică și-l aruncă pe umăr. Se împinse în ușă și ieși afară. În fața lui stătea un ber cu o torță într-o mână și sabia în cealaltă. Ochii tăioși ai berului priviră o clipă către bărbat, apoi se mișcă scurt și

sabia intră adânc în pieptul omului. Berul trase de sabie și corpul se prăbuși. O lovitură cu mânerul sabiei și Ary își pierdu cunoștința.

—Se mișcă! șopti Rurs

Gnut întoarse capul și privi atent. Într-adevăr, grupul începu să se agite. Berii călare îndemnau grupul de prizonieri să se miște. Ușor-ușor tot grupul începu să se deplaseze.

—Ce facem? întrebă R'ehl. Ceilalți nu au venit.

—Îi urmărim, zise Gnut. Vor veni și ceilalți. Lăsați distanță între noi și ei. Atenție la iscoade.

Grupul celor trei începu urmărirea păstrând distanța. Mintea lui Gnut se mișca febril, încercând să găsească o rezolvare. Întârzierea celorlalți îi dădea planurile peste cap. Clar, erau depășiți numeric, deci o înfruntare față în față, era exclusă. O luptă de hărțuire ar fi putut da roade, dar în același timp ar fi pus în pericol viața prizonierilor. Până la urmă, Gnut ridică din umeri, refuzând să se mai gândească, lăsând lucrurile să se desfășoare de la sine și așteptând o oportunitate. Sau un miracol.

—Se întunecă, mormăi Rurs.

—Văd. O să fie mai dificil de urmărit. O să trebuiască să ne apropiem.

—Nici ei nu o să vadă bine pe întuneric. Or să aprindă niște torțe.

Cei trei continuă să înainteze încet, evitând să facă zgomot.

—Pfiu! pufni R'ehl.

Gnut se uită spre el întrebător.

—După cum văd se îndreaptă spre Turnurile Arse, șopti R'ehl

Umerii lui Gnut săltară nedumeriți.

—Se întunecă. Telurienii...

—Despre ce vorbești?

—Telurienii, continuă R'ehl. Apar noaptea în preajma turnurilor. Siluete întunecate și tăcute, cu ochi ce strălucesc în noapte. Asasini nemiloși. Nu lasă supraviețuitori.

—Sunt curios de unde se știe atunci cum arată, zise Gnut.

R'ehl deschise gura să zică ceva, dar se încruntă pentru că nu știa răspunsul. Mormăi ceva neinteligibil și continuă să se târască. Se ruga în sinea lui la toți zeii pe care îi știa să-l ocrotească. Nu-i plăcea locurile spre care se îndreptau, dar nu era genul de om care să abandoneze o luptă.

Ary se propti cu spatele de copac și-și privi piciorul. Era umflat, dar îl durea mai puțin. Putea să-l pună în pământ, dar prefera să pară că-l doare îngrozitor. În felul acesta impunea un anumit ritm de mers grupului de prizonieri, în pofida amenințărilor pe care le primea de la beri.

Privi în jur. Mama și sora lui nu erau în grup. Asta putea să însemne că nu supraviețuiseră, sau putea să însemne că erau în alt grup. Prefera să-și imagineze a doua variantă.

Tocmai făcuseră un al doilea popas. Afară începu să se întunece, iar în pădure se înnegura și mai repede. La orizont se profilau Turnurile Arse. Vestigii străvechi, nimeni nu știa cine și când le-a ridicat. Legendele care se țeseau în jurul lor, îi făceau pe călători să le ocolească. Se întrebă dacă berii își aveau locașul acolo, sau vor prefera să le ocolească? Sau vor înnopta în pădure?

Un zgomot ușor din spatele lui îl făcu să ciulească urechile. Dacă era un animal sălbatic? Realiză că era cel mai din margine. Privi spre grupul berilor. Aceștia stăteau călare, strânși într-un cerc, vorbind aprins. Nu reușea să audă ce își spuneau și, oricum, nu le înțelegea limba. Brusc, o mână îi acoperi gura și auzi o voce guturală șoptindu-i în ureche:

—Câți sunteți?

Ary clătină din cap. Persoana din spatele lui își luă mâna, dar rămase ascuns în întuneric.

—Cred că cinsprezece, șopti Ary. Nu am reușit să-i văd pe toți. Poți să-mi tai legăturile?

—Nu, spuse vocea. Și-ar da seama că lipsești și asta nu ar duce la nimic bun.

—Și atunci ce să fac?

Urmă un moment de tăcere, iar Ary își dădu seama că cel din spatele lui plecase.

Făcu un efort de voință să nu se întoarcă și să strige. Dezamăgirea stârnea frustrări în el și-l făcea să fie nervos. Respiră adânc și rar ca să se calmeze. Mintea i se eliberă ușor-ușor, începu să vadă lucrurile altfel și-i dădu dreptate străinului. Berii i-ar fi observat lipsa. Dacă nu l-ar fi găsit, ar fi existat consecințe asupra grupului. Mai degrabă ar vedea cum să facă să țină grupul cât mai mult pe loc. Își întinse piciorul bolnav și începu să geamă. Niciun semn din partea berilor că l-ar fi auzit. Își dădu seama că nu asta era soluția. Lăsa capul în piept și mintea începu să-i umble cu repeziciune. Imagini cu părinții și sora lui i se învârtteau în cap. Se rugă lui Mahlu cel Mare să-i ocrotească familia. Se rugă lui Mahlu cel Mare să-i dea un gând bun să iasă din încurcătură. Se rugă lui Mahlu cel Mare și la toți ceilalți zei pe care îi cunoștea. În clipe de cumpănă, omul devine întotdeauna foarte credincios.

F'lavia se trezi când auzi țipetele din sat. Auzise din copilărie de poveștile în care triburi de barbari atacau satele, omorau bărbații și luau femeile și copiii cu ei. Le asculta când se strecura în han, printre picioarele meselor ca să ajungă lângă foc. Se uita la încălțările de sub mese și se mișca încet până ajungea la picioarele tatălui ei. Se așeza pe ele și privea în sus. Tatăl îi zâmbea și începea să o lege ușor. F'lavia se lipea de el și asculta poveștile. Le considera doar povești de depănat firele timpului. Căldura șemineului o făcea să moțâie și se lăsa moale pe picioarele tatălui...

Povești le credea și acum. Iar acum...țipetele o făcură să sară din pat și să se repeadă la geam. Siluete negre și tăcute, cu torțe în mâini, alergau pe ulițe dând foc caselor. Un strigăt i se înăbuși în gât. Se întoarse și se izbi în ușă. Se clătină când văzu silueta înaltă din fața ei și țipătul ieși. O mână uriașă îi acoperi gura:

—Liniște, F'lavia, spuse tatăl ei. Vino după mine.

Nu o lăsa să se dezmeticească și o săltă pe umeri. Făcu un semn scurt din cap către femeie, apoi luă sabia de pe perete.

—Ia-o pe F'lavia și ascundeți-vă. Eu încerc să-i opresc cât pot de mult. Stai ascunsă. Mă duc după Ary. Ridică trapa din podea și le făcu semn:

—Repede, nu e timp. Le dădu o găleată cu apă și niște haine. Rupeți fâșii înmuiate în apă și le țineți la gură. În curând fumul o să ajungă la voi.

Trânti trapa de lemn, trase cu piciorul covorul deasupra, apoi ridică ca pe un fulg masa grea de lemn și o puse peste trapă.

Își luă arcul de deasupra ușii și-l trecu peste umeri. Cântări sabia în mâna dreaptă și se furișă pe lângă perete. Ajuns în dreptul ferestrei, privi cu grijă afară. Zări umbra întunecată care se profila în dreptul ferestrei. Își luă avânt și izbi puternic cu sabia. Fereatra se sparse în bucăți și sabia se înfipse în corpul omului. Tatăl F'laviei îl apucă de gât și-l trase în încăpere. O mișcare circulară și gâtul omului trosni, acesta rămânând inert. Arnyrr îl ridică ca pe un scut și privi atent afară. Vânzoleală și fum. Oamenii, luați prin surprindere, alergau în toate părțile, încercând să facă față dușmanului. Arnyrr își încordă arcul și două săgeți își atinseră ținta, doi beri prăbușindu-se înainte de a reuși să facă victime. Bărbatul își armă iute arcul, căutând altă țintă. Săgeata zbârnâi scurt și un alt ber își pierdu viața. Își continuă tirul până când tolba rămase goală. Când arcul deveni inutil, îl aruncă și apucă sabia într-o mână, iar în cealaltă pumnalul. Se izbi cu umărul în ușă și năvăli în stradă. Primul ber care i se ivi în față căzu fulgerat. Arnyrr se întoarse și cântări rapid situația. Se dădeau lupte peste tot. Alergă spre grupul cel mai apropiat, sărind în ajutorul sătenilor. Reuși să mai doboare doi beri, până când o săgeată i se înfipse în coapsă. O rupse furios și aruncă pumnalul în pieptul berului care se apropia. Se prăbuși într-un genunchi,